

ECE ile YÜCE

Kıskanç Bebekler • Ah Şu Televizyon •
Ece Yazar Olmak İstiyorum • Annem Beni Sevmiyor mu?

Gülten Dayıoğlu 1935 yılında Kütahya'nın Emet ilçesinde doğdu. Öğreniminin bir bölümünü Anadolu'nun çeşitli yerlerinde yaptı. İstanbul'da Atatürk Kız Lisesi'ni bitirdi. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Dışarıdan sınavlara girerek ilkokul öğretmeni oldu. 1977 yılında bu görevinden ayrıldı. Romanlar, öyküler, radyo ve televizyon oyunları yazdı. Yurtdışındaki işçi çocuklarının eğitim sorunları ile ülkemizdeki ilköğretim düzenini irdeleyen araştırmalar yaptı. Halen yoğun biçimde yazmayı sürdüren Gülten Dayıoğlu'nun yayımlanmış kitaplarından bazıları şunlardır:

Fadiş, Dört Kardeşiler, Yurdumu Özledim, Suna'nın Serçeleri, Ben Büyüyünce, Dünya Çocukların Olsa, Akıllı Pireler, Işın Çağı İnsanları, Ölümsüz Ece, Kaf Dağı'nın Ardına Yolculuk, Leylek Karda Kaldı, Kırmızı Bisiklet, Okyanuslar Ötesine Yolculuk, Kenya'ya Yolculuk, Mısır'a Yolculuk, Meksika'ya Yolculuk, Yeşil Kiraz, Yeşil Kiraz 2, Yada'nın Gizilgücü, Mo'nun Gizemi, Mo'nun Gizemi 2-Otran, Yanardağın Yankısı, Ece ile Yüce 1, Ece ile Yüce 2, Ece ile Yüce 3, Ece ile Yüce 4, Ece ile Yüce 5.

Mustafa Deliođlu (1946, Erzincan) 1975'ten bu yana severek okunan bin kadar çocuk kitabını resimledi. Çalışmaları yurtdışında da ilgi gören Deliođlu, kişisel resim sergileri açtı, karma sergilere katıldı.

GÜLTEN DAYIOĞLU

ECE ile YÜCE

Kıskanç Bebekler
Ah Şu Televizyon
Ece Yazar Olmak İstiyor
Annem Beni Sevmiyor mu?

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

YAPI KREDİ YAYINLARI

Kıskanç Bebekler

Küçük komşum Ece bugünlerde çok üzgün. Tıttık Bebek kaybolmuş. Bütün evi aramış bulamamış. Ana babası da aramış, bulamamışlar. Olacak şey değil. Koskoca bebek, nasıl yok olur?

Ben de şaşım doğrusu. Ece, Tıttık Bebek'i çok sever.

Onu babaannesi dikmiş. Ece iki yaşındayken, ona armağan etmiş. Ece'nin babaannesi, Anadolu'da bir köyde yaşıyor. Oralarda çocuklar elde dikilme bebeklerle oynarmış. Ece'nin bebeği de içine pamuk doldurularak dikilmiş. Gerçek bebek bo-

yunda, yastık gibi yumuşacık. Ece hep bu yastık bebeğe sarılarak uyurmuş. Tıttık adını da o koymuş. Büyükler “yastık bebek” dedikçe, o da diline “Tıttık Bebek” adını dolamış.

Geçen gün, Ece’ye güzel bir bebek aldım. Kurulunca yerde emekliyor. Suyu bırakılınca bir güzel yüzüyor. O da gerçek bir bebeğe benziyor. Ağzında emziği bile var. Ece onu sevdi. Ama çabuk bıktı. Yeni bebek, Tıttık Bebek’i unutturamadı. Onu dolaba kaldırmış. İleride kardeşine verecekti. Annesi de ona güzel bir oyuncak aldı. Bu oyuncağın,

değişik biçim ve renkte parçaları var. Ece onları uygun şekilde birleştiriyor. Evler, atlar, arabalar çıkıyor ortaya. Şimdilerde hep bu oyuncakla oynuyor.

Ece'ye sorarsanız, bugünlerde tüm bebeklerinden bıkmış. Onu çok üzüyorlarmış. Giysileri kirli, saçları dolaşıkmiş. Bazıları da patiklerini, kurdelelerini yitirmişler. Hiç söz dinlemiyorlarmış. Üstelik yeni oyuncakları kıskanıyorlarmış. Ece onları bu yüzden kınıyor. Haklı da. Kıskançlık gerçekten çok kötü bir huy.

Ece'ye, "Küçükken, ben de çok kıskanç bir çocuktum. Ama şimdi kimseyi kıskanmam" dedim. Çok şaşırdı, bir süre düşündükten sonra şu soruyu sordu:

"Yazar Teyze, bazen ben de başkalarını kıskanıyorum. Kıskançlıktan nasıl kurtulduğunu söyler misin?"

"Elbette söylerim, kızım. Önce, kıskandığım kimseleri sevmeyi öğrendim. Sonra kıskanma huyum yok oldu. Senin en sevdiğin arkadaşın kim?"

"Aylin'i çok seviyorum."

"Ona çok güzel bir oyuncak alınsa kıskanır mısınız?"

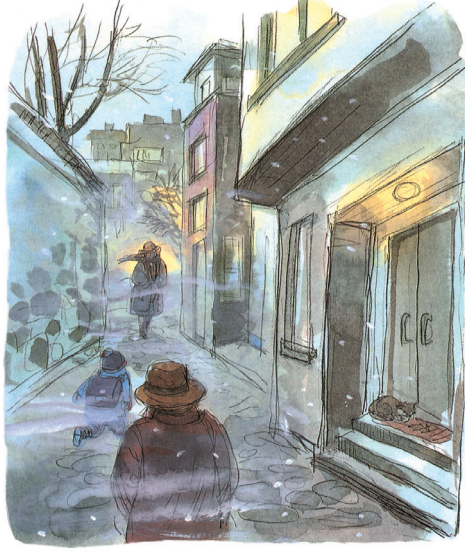
“Kıskanmam, çünkü o oyuncakla birlikte oynarız. Ben ona tüm oyuncaklarımı veririm, o da en güzel oyuncaklarıyla oynamama izin verir.”

“Tamam işte! Böylece kıskançlık ortadan kalkıyor. Kıskançlıktan kurtulmayı dene bakalım, başaracak mısın?”

Ece akıllı bir çocuktur. Bunu başaracağına inanıyorum. Bugünlerde onu çok sık düşünüyorum. İşlerim çok olduğu için pek görüşemiyoruz. Kendisini ne zaman görsem,

bana kardeşinden söz ediyor. Onu öylesine sabırsızlıkla bekliyor ki!.. Abla olmayı iyice benimsedi. Zaten çok iyi huylu bir çocuk.

Bazı sabahlar, erkenden kapıda karşılaşıyoruz. Kış iyice bastırdı. Günler kısaldı. Öğrenciler alaca karanlıkta evden çıkıyorlar.

Geçen gün, ben de erkenden yola çıktım. Bir ara arkamdan biri seslendi. “Yazar Teyze!”

Dönüp dikkatle geriye baktım. Sokağı sis basmıştı. Önce kimseyi göremedim. Sonradan, Ece ile annesi ortaya çıktı. Annesi öylesine hızlı yürüyordu ki! Ece ona ayak

uydurmak için koşuyordu. İyice yaklaştıklarında annesinin elini bıraktı. Soluk soluğa yanıma geldi.

“Yazar Teyze biliyor musun, Tıttık bulundu.”

Bu habere en az onun kadar sevindim. “Nereye saklanmış yaramaz?”

O sırada annesi yetişti. “Size Tıttık Bebek’i mi müjdeliyor?”

“Evet.” dedim. “Bizim için o çok önemli bir konu.”

Ece aramıza girdi. “Tıttık Bebek’i nerede bulduk bilersen! Annem yatak çarşaflarıyla birlikte onu da kirli kutusuna

atmış.” Bunları söylerken kıkır kıkır gülüyordu. Annesi söze karıştı.

“Tıttık Bebek kaybolunca gerçekten üzül-müştü. Şimdi sevinçten uçuyor. Dün gece, çamaşır yıkadım. O sırada bebek elime geldi. Kirli çarşafların arasında kalmış. Aceleden

